

**Zápis
z konzultačního dne k přestupkové problematice
konaného odborem všeobecné správy Ministerstva vnitra
pro zpracovatele přestupkové agendy
dne 11. 6. 2019**

Dne 11. 6. 2019 se od 9.30 hod. uskutečnil formou videokonference konzultační den (dále jen „KD“) pro krajské úřady (dále též „KÚ“) k přestupkové agendě v gesci odboru všeobecné správy (dále jen „OVS“) Ministerstva vnitra (dále též „MV“).

KD se za Ministerstvo vnitra zúčastnili: JUDr. Ivana Breburdová, Mgr. Ing. Jan Strakoš, JUDr. Myron Zajonc, Mgr. Petra Střechová, Mgr. Eva Dianišková, Mgr. David Horn a Mgr. Stanislav Pšenička z OVS, dále Mgr. Luboš Tichý a JUDr. Lenka Peřínková Minaříková z odboru legislativy a koordinace předpisů (dále jen „OLG“) a Mgr. Markéta Kalousková a Mgr. Kateřina Bělohávková z odboru prevence kriminality (dále jen „OPK“).

JUDr. Ivana Breburdová zahájila KD, seznámila účastníky s jeho programem a následně bylo přistoupeno k jeho prvnímu bodu.

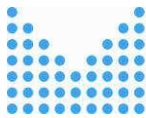
I. Informativní vystoupení

a) K omezujícímu opatření dle § 52 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, (dále jen „ZOP“) – „program pro zvládání agrese“

Úvodem tohoto bodu Mgr. Ing. Jan Strakoš nejprve poděkoval těm krajským úřadům, které se vyjádřily k výzvě OVS, aby MV zaslali své poznatky z praxe při ukládání omezujícího opatření, spočívajícího v povinnosti obviněného podrobit se psychologickému programu pro zvládání agrese.

Z vyjádření Krajského úřadu Libereckého kraje vyplynulo, že oslovili všech 32 správních orgánů vykonávajících agendu přestupků (zejména přestupků proti veřejnému pořádku, občanskému soužití a majetku) v Libereckém kraji, přičemž od všech bylo reagováno tak, že omezující opatření, spočívající v povinnosti podrobit se vhodnému programu pro zvládání agrese nebo násilného chování ani v jediném případě nebylo dosud žádným z prvoinstančních správních orgánů uloženo.

Z vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje vyplynulo, že k uložení omezujícího opatření, spočívajícího v povinnosti podrobit se programu pro zvládání

agrese, došlo v rámci Jihomoravského kraje zatím v jediném případě, kdy ho uložila Komise pro projednávání přestupků města Šlapanice.

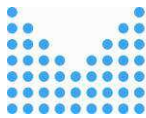
Krajský úřad Kraje Vysočina uvedl, že nemá žádné poznatky, že by toto omezující opatření bylo na území Kraje Vysočina uloženo. Nemá informaci o tom, že by nějaké zařízení poskytovalo takovouto službu. V rámci provedeného předběžného monitoringu v rámci Kraje Vysočina bylo navíc zjištěno, že Intervenční centrum nemá ani povědomost o tom, že by současná právní úprava umožňovala takové omezující opatření uložit.

Krajský úřad Moravskoslezského kraje sdělil, že nemá k aplikaci § 52 ZOP žádné reálné zkušenosti – a to ani trojkové obce v kraji, kterých se dotázali. V rámci metodické činnosti krajského úřadu k aplikaci ZOP byly obce spíše „odrazovány“ od aplikace „exkluzivních“ institutů ZOP, do kterých krajský úřad zahrnuje i uvedené ustanovení.

Magistrát hlavního města Prahy uvedl, že k ukládání uvedeného omezujícího opatření v rámci hl. m. Prahy dochází. „Průkopníkem“ je v této oblasti Úřad městské části Praha 10, který navázal spolupráci s SOS centrem Diakonie (<https://www.soscentrum.cz/>), a v praxi uvedené již využil. Nabyté zkušenosti se Magistrát hlavního města Prahy nyní snaží předat dalším městským částem. Dále se snaží s nápomocí při rozšíření spolupráce s uvedeným zařízením. Z pozice odvolacího správního orgánu však nemá ucelenější informace o praktických zkušenostech z konkrétních kauz.

Ostatní krajské úřady se k výzvě OVS nevyjádřily, některé (i včetně některých výše uvedených) však dodatečně ještě reagovaly na KD.

Následovalo vystoupení zástupkyň OPK. Mgr. Kateřina Bělohlávková pojednala o dostupnosti uvedených služeb. Uvedla, že OPK poskytuje dotace na uvedené programy; letos byla tato dotace poskytnuta již 10 subjektům. Uznala, že zastoupení organizací, které uvedené programy poskytují, je v České republice nerovnoměrné; první „vlaštovky“ se však objevují už i v Moravskoslezském kraji. K dotazu KÚ Moravskoslezského kraje, zda OPK nepředjedná uvedené programy s konkrétními subjekty, uvedla, že úkolem OPK je především koncepční metodická práce. Dodala však, že na stránkách www.mvcr.cz je uveden seznam organizací, které uvedené programy nabízejí (Praha a Středočeský kraj - Diakonie ČCE – Středisko křesťanské pomoci v Praze - „Program pro násilné osoby, pachatele domácího násilí a osoby, které jsou agresivní ve vztazích“, tel: 222 514 040, 777 734 173, pondělí až pátek 9:00 – 20:00, e-mail: agresevevztazich@diakoniecce.cz, web: www.soscentrum.cz; dále Centrum sociálních služeb Praha, VIOLA – informační a poradenské centrum pro muže a ženy, kteří mají konfliktní vztahy se svými blízkými, tel: 773 666 784, pondělí až pátek 10:00 – 14:00, tel: 222 580 784 - Nonstop Linka důvěry, e-mail:

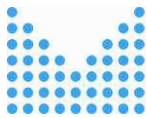
viola@csspraha.cz, web: www.csspraha.cz; dále Psychoterapeutické centrum Gaudia, tel: 242 87 327, 773 993 036, e-mail: info@gaudia.cz, web: www.gaudia.cz; Královéhradecký kraj - ADRA – Psychoterapeutické centrum, Hradec Králové „Práce s agresí“ - „Program sociální inkluze A-G“, tel: 606 824 104, 495 262 214, pondělí až pátek 9:00-16:00, e-mail: pyramidahk@adra.cz, web: www.adra.cz; Pardubický kraj - Centrum J.J. Pestalozziho, o. p. s., tel: 469 623 899, e-mail: kc@pestalozzi.cz, web: www.pestalozzi.cz; Moravskoslezský kraj - Centrum nové naděje - „Prevence partnerského násilí“, tel: 558 439 823, e-mail: cnn.lucie@atlas.cz, web: www.cnnfm.cz; Centrum sociálních služeb Ostrava, Krizové centrum pro děti a rodinu - „Program zaměřený na zvládání agrese ve vztazích a v rodině“, tel: 596 123 555, 739 424 175, e-mail: kc@css-ostrava.cz, web: www.css-ostrava.cz; Jihomoravský kraj - Persefona, o.s. zprostředkovává možnost bezplatných terapií všem zájemcům starším 18 let, kteří mají potíže se zvládáním vlastní agrese ve vztazích. Terapie probíhají na území města Brna. Realizováno v rámci projektu: „Bezpečné soužití – terapie pachatelů domácího násilí – nová výzva“, tel: 545 245 996, 737 834 345, e-mail: bezpecnesouziti@persefona.cz, web: www.persefona.cz).

Mgr. Markéta Kalousková seznámila s možnou podobou rozhodnutí, kdy je možné jednak uložit pokutu + náhradu nákladů státu současně s povinností podrobit se vhodnému programu pro zvládání agrese a např. povinností zdržet se styku s osobou dotčenou jednáním obviněného, to vše ve smyslu § 52 ZOP. Uvedla příklad NNO VIOLA, která poskytuje individuální poradenství zdarma. Tento program obnáší 12 setkání s konfliktními jedinci a je dobrovolný (závisí na motivaci klienta). Podle názoru Mgr. Kateřiny Bělohlávkové zájem o tyto programy narůstá. Pokud projde novela zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pak bude i povinnost policisty seznámit násilníka s možností terapeutického programu a předat kontakty na příslušné organizace. K dotazu KÚ Moravskoslezského kraje, zda OPK udělá pro krajské úřady metodiku, uvedla, že žádnou metodiku OPK vytvářet nebude. Obce mají postupovat podle ZOP.

Dále byly OLG zodpovězeny dva dotazy KÚ Libereckého kraje, vztahující se k uvedenému tématu, ve vazbě na chystanou novelu ZOP, která si klade za cíl změnit též § 52 ZOP.

Dotazy a odpovědi OLG:

1) *V části první, čl. I., bod 4. návrhu zákona, kterým by se měl novelizovat ZOP, je navrhováno v § 52 odst. 7 na konci doplnění věty: „Náklady spojené s účastí pachatele v programu pro zvládání agrese nebo násilného chování hradí pachatel.“ Bude-li tato část návrhu zákona schválena (což předpokládáme), bude třeba v rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným, a to ve výrokové části o uložení tohoto typu omezujícího opatření uvádět, že podle § 52 odst. 7 ZOP náklady spojené s účastí pachatele v programu pro zvládání agrese nebo násilného chování hradí*

pachatel (= obviněný) nebo tato informace má být uváděna až v odůvodnění této výrokové části?

Ad 1) Cílem navrhovaného ustanovení je upravit pouze hrazení nákladů programu ze strany pachatele, pokud je program poskytován za úplatu (nikoliv pokud je poskytován bezplatně). Nově se na základě zásadních připomínek uplatněných v meziresortním připomínkovém řízení k novele ZOP navrhuje zdůraznit, že jde o soukromoprávní vztah mezi pachatelem a poskytovatelem programu. Vzhledem k tomu, že úhrada nákladů za poskytování programu není předmětem řízení a navíc jde o vztah mezi pachatelem a poskytovatelem, nikoli o vztah mezi pachatelem a správním orgánem, se podle našeho názoru nemusí povinnost hradit náklady uvádět ve výrokové části rozhodnutí. V odůvodnění by mohlo zaznít, že pachatel program uhradí přímo poskytovateli (tedy ve smyslu zákonného textu).

2) V případě uložení tohoto typu omezujícího opatření nehrozí v praxi, že náklady bude muset předem (instituci zajišťující takové programy) uhradit správní orgán a poté je po obviněném vymáhat?

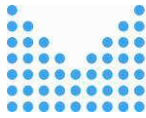
Ad 2) Správní orgán nebude náklady spojené s účastí pachatele v programu hradit za pachatele, pokud je pachatel neuhradí, a nebude je po pachateli ani vymáhat. Pachatel náklady spojené s účastí programu uhradí přímo poskytovateli, nebude-li program poskytován bezplatně. Pokud pachatel program neabsolvuje, dopustí se tak přestupku spočívajícího v úmyslném nedodržení omezujícího opatření. Pokud se pachatel programu zúčastní, ale náklady spojené se svou účastí neuhradí, pak bude poskytovatel moci po pachateli úhradu nákladů vymáhat v civilním soudním řízení.

b) Informace k výkazu domácího násilí

K požadavku KÚ Jihomoravského kraje, zda by mohl OVS zprostředkovat od (zřejmě) odboru bezpečnostní politiky informace týkající se výkazu domácího násilí za rok 2018, neboť KÚ doposud nemá žádné informace ani aktualizovaný formulář, a tak se obává, zda data stihne do konce června 2019 zaslat, Mgr. Kateřina Bělohlávková uvedla, že formulář za rok 2018 je úplně stejný jako minulý rok a jeho pozdější zaslání nevádí, neboť OPK bral ohled na zpracování přehledu přestupků dle § 110 ZOP.

c) Další informace

V další části prvního bodu programu Mgr. Ing. Jan Strakoš informoval účastníky KD o tom, že dne 21. 5. 2019 se pod záštitou Institutu pro veřejnou správu Praha a Úřadu městské části Praha 6 uskutečnilo jednání k problematice novely ZOP (akce

„Kulatý stůl“), k němuž byli přizváni mj. zástupci OLG, OVS, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly MV, kdy v rámci tohoto jednání se diskutovala různá témata spojená především se zkouškou dle § 111 ZOP.

Dále Mgr. Ing. Jan Strakoš informoval účastníky KD o tom, že dne 31. 5. 2019 se uskutečnilo další zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání, kdy rovněž odkázal na nové závěry vzešlé z jednání; konkrétně na závěr č. 169 (Zasílání kopie spisu nebo jeho části poštou nebo elektronicky) a č. 170 (Řešení sporů souvisejících s postoupením věci z důvodu vhodnosti podle § 131 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „SŘ“).

Účastníci KD byli rovněž upozorněni na to, že v případě učební pomůcky (tzv. *Vademeka*) ke zkoušce ze ZOP, v elektronické podobě dostupné na webových stránkách MV, došlo k její aktualizaci v červnu 2019. JUDr. Ivana Breburdová dále uvedla, že na webových stránkách MV posluchači KD rovněž najdou kromě standardních zápisů z KD též souhrnný materiál, obsahující závěry i ze starších KD.

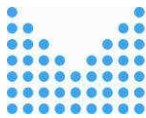
II. Odpovědi na dotazy některých KÚ, popř. jiných správních orgánů, které MV obdrželo v souvislosti s konáním KD

1) K ukládání nákladů řízení v případě vydání příkazu na místě jako dalšího úkonu v řízení

Je nutno vydat samostatné rozhodnutí o povinnosti hradit náklady řízení dle § 79 SŘ a § 95 ZOP, je-li vydán příkaz na místě v zahájeném řízení? Podle některých výkladů z § 92 ZOP, které je ustanovením speciálním k § 90 ZOP a § 79 SŘ, vyplývá, že v případě příkazu na místě vydaného v zahájeném řízení nelze o povinnosti hradit náklady řízení rozhodovat, a to i s ohledem na závěr poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 42, podle nějž by mělo být případně samostatné rozhodnutí o nákladech řízení přijato nejpozději do právní moci rozhodnutí ve věci. To je však v případě příkazu na místě i fakticky vyloučeno.

Odpověď OLG:

Podle § 150 odst. 4 SŘ věty poslední (ve znění účinném ode dne 1. 7. 2017) platí, že jestliže je vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nelze v něm uložit povinnost nahradit náklady řízení. Pokud tedy vydání příkazu není prvním úkonem v řízení, je třeba v souladu s § 95 odst. 1 ZOP (v návaznosti na § 79 SŘ) uložit povinnost nahradit náklady řízení. Příkaz na místě je zvláštním druhem příkazu, a proto se na něj vztahují i ustanovení § 150 SŘ, a tedy i obecná pravidla pro ukládání povinnosti uhradit náklady řízení. S ohledem na náležitosti příkazového bloku, mezi něž nepatří výrok o nákladech řízení, to v praxi znamená, že současně s vydáním příkazu na místě, který se podpisem obviněného stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, se vydá samostatné rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit

náklady řízení. O nákladech řízení by nemělo být rozhodováno dodatečně, neboť by to bylo v rozporu s principem právní jistoty.

V souladu s některými zásadními připomínkami k připravované novele ZOP MV navrhuje, aby bylo ukládání náhrady nákladů řízení vyloučeno jak u příkazu na místě, který je prvním úkonem v řízení, tak u příkazu na místě vydaném v již zahájeném řízení. Uvedený návrh vychází z toho, že s ohledem na minimální administrativní zátěž správního orgánu při rozhodování příkazem na místě je uložení náhrady nákladů řízení nadbytečné a pro pachatele přestupku často i neúměrně zatěžující. Navrhovaná změna právní úpravy je též v souladu s náležitostmi příkazového bloku, které s náhradou nákladů řízení nepočítají, přičemž vydávání samostatného rozhodnutí o nákladech řízení je procesně komplikované.

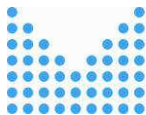
Do nabytí účinnosti novely ZOP by však správní orgán měl postupovat podle § 95 odst. 1 ZOP ve spojení s § 79 SR a náklady řízení u příkazu na místě, který není prvním úkonem v řízení, ukládat, popřípadě, pokud tento postup shledá v konkrétním případě za nepraktický, měl by rozhodnout jiným zákonem stanoveným způsobem (např. vydáním příkazu, který není prvním úkonem v řízení, součástí jehož výrokové části může být povinnost uložit náhradu nákladů řízení).

2) K veřejnoprávní smlouvě uzavírané mezi obcí s pověřeným obecním úřadem a obcí s rozšířenou působností

Podle § 105 ZOP: Obec může uzavřít veřejnoprávní smlouvu o přenosu příslušnosti k projednávání přestupků pouze s obcí s rozšířenou působností nebo s obcí s pověřeným obecním úřadem, v jejímž správním obvodu se obec nachází. Obec může veřejnoprávní smlouvou přenášet pouze veškerou příslušnost k projednávání přestupků.

Podle § 63 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o obcích“): Obce, jejichž orgány vykonávají přenesenou působnost ve stejném správním obvodu obce s rozšířenou působností, mohou uzavřít veřejnoprávní smlouvu, podle níž budou orgány jedné obce vykonávat přenesenou působnost nebo část přenesené působnosti pro orgány jiné obce (jiných obcí), která je (které jsou) účastníkem veřejnoprávní smlouvy. Předmětem veřejnoprávní smlouvy nemůže být přenesená působnost, která je na základě zákona svěřena orgánům jen některých obcí. K uzavření veřejnoprávní smlouvy je třeba souhlasu krajského úřadu.

Obcím s pověřeným obecním úřadem je svěřeno projednávání přestupků jednak v rozsahu příslušnosti obce základního typu, viz § 60 odst. 2 ZOP, ale současně i v rozsahu obcí typu II, a to zvláštními zákony (např. zákonem č. 122/2004 Sb., o válečných hrobech a pietních místech a o změně zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, atd.).

Ze stanoviska MV, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly, ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-27163-2/ODK-2017, vyplývá, že je možné, aby veřejnoprávní smlouvu uzavřela obec s pověřeným obecním úřadem s obcí s rozšířenou působností, s tím, že § 105 ZOP omezuje smluvní strany veřejnoprávní smlouvy pouze takovým způsobem, aby nedocházelo k přenosu příslušnosti k projednávání přestupků mezi obcemi I. typu navzájem.

Z odpovědi MV, OVS, k dotazu č. 7) - viz zápis z KD 12. 3. 2019 - pak vyplývá, že by se mohla smlouva týkat pouze projednávání přestupků v rozsahu příslušnosti obce základního typu.

Z výše uvedeného lze dle našeho názoru vyvodit, že obec s pověřeným obecním úřadem může s odkazem na § 63 zákona o obcích uzavřít s obcí s rozšířenou působností pouze veřejnoprávní smlouvu o výkonu přenesené působnosti na úseku přestupků v rozsahu příslušnosti obce základního typu, viz § 60 odst. 2 ZOP (neboť tato působnost je svěřena zákonem všem obcím), nikoliv však i v rozsahu, jak je svěřena obcím s pověřeným obecním úřadem, protože tento rozsah působnosti je svěřen jen některým obcím, a tak by taková případná veřejnoprávní smlouva byla v rozporu s § 63 zákona o obcích.

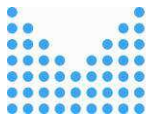
Máme však současně za to, že taková veřejnoprávní smlouva mezi obcí s pověřeným obecním úřadem a obcí s rozšířenou působností o výkonu přenesené působnosti na úseku přestupků v rozsahu pouze příslušnosti obce základního typu je v rozporu s § 105 ZOP, neboť dle tohoto ustanovení lze přenést pouze veškerou příslušnost k projednávání přestupků, přičemž v tomto případě by k přenosu veškeré příslušnosti nedošlo.

Jde tedy o to, zda skutečně platí pravidlo „všechno nebo nic“, a zda tedy „veškerá příslušnost“, znamená skutečně „veškerou příslušnost“, nebo zda „veškerá příslušnost“ vlastně „veškerou příslušnost“ vůbec neznamená (pochybnosti o významu slova „veškerá“ vyvolává konečně i samotný výklad MV - viz stanovisko OLG k projednávání přestupků strážníky obecní policie ze dne 26. 7. 2017, obsažené v zápisu z KD z 5. 9. 2018).

Je tedy za současné právní úpravy (viz shora) vůbec možné, aby obec typu II. (s pověřeným obecním úřadem), která není schopna zabezpečit vlastními silami výkon přestupkové agendy (zejména z důvodů personálních), uzavřela veřejnoprávní smlouvu s jinou obcí (svou obcí s rozšířenou působností), a pokud ano, v jakém rozsahu?

Odpověď OLG:

Podle § 63 odst. 1 zákona o obcích nemůže být předmětem veřejnoprávní smlouvy mezi obcemi taková přenesená působnost, kterou zákon výslovně svěřuje pouze

orgánům vybraných obcí, kterými jsou zpravidla obce s rozšířenou působností nebo pověřené obce. Pokud obce veřejnoprávní smlouvu s takovým obsahem uzavřou, stává se tato smlouva od počátku neplatná a není schopna mít právní účinky, nehledě již k tomu, že ji krajský úřad neschválí.

Z výše uvedeného lze dle našeho názoru vyvodit, že obec s pověřeným obecním úřadem může s odkazem na § 63 zákona o obcích uzavřít s obcí s rozšířenou působností pouze veřejnoprávní smlouvu o výkonu přenesené působnosti na úseku přestupků v rozsahu příslušnosti obce základního typu, viz § 60 odst. 2 ZOP (neboť tato působnost je svěřena zákonem všem obcím), nikoliv však i v rozsahu, jak je svěřena obcím s pověřeným obecním úřadem, protože tento rozsah působnosti je svěřen jen některým obcím, a tak by taková případná veřejnoprávní smlouva byla v rozporu s § 63 zákona o obcích.

Ohledně projednávání přestupků strážníky obecní policie, je nutno vzít v potaz, že v tomto případě má přednost speciální úprava podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, která neumožňuje, aby obecní policie zřízená u různých obcí měla různý rozsah působnosti. Každá obecní policie má tedy pravomoc projednávat přestupky v zákonem stanoveném rozsahu, který nelze zúžit uzavřením veřejnoprávní smlouvy podle ZOP.

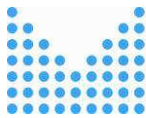
3) „Nemožnost“ seznámit se s obecně závaznou vyhláškou obce jako liberační důvod?

Je MV známa nějaká judikatura řešící případ narušení předvídatelnosti trestního jednání způsobeného nedostatkem publikace právního předpisu obce (nemožnost seznámit se s právním předpisem obce jako liberační důvod)?

Odpověď:

Přímá judikatura, z níž by vyplývalo, že jde o liberační důvod ve smyslu výše uvedeného, MV známa není.

Problém promulgace právních předpisů územních samosprávných celků tu však je (srov. Pl. ÚS 77/06 - *Orientace adresáta právní normy v právním řádu se tak bez použití přístrojů informačních technologií stává zcela nemožnou. Přitom je zřejmé, že bez možnosti používání těchto systémů se dnes již v právním řádu České republiky nelze vyznat, a tak se problematizuje uplatnění obecné zásady právní, podle které neznalost zákona neomlouvá. Právo se tak stává pro své adresáty zcela nepředvídatelné.*). Připomeňme však také rozsudek Nejvyššího správního soudu, (dále jen „NSS“), sp. zn.: 5 A 110/2001 – *„Skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění (této) sankční odpovědnosti.“*

Podle názoru MV neznalost obecně závazné vyhlášky obce a povinností, jež obsahuje, obecně nezbavuje odpovědnosti za přešůpek podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přešůpcích, v platném znění. Koneckonců návšůvník obce může předvídat existenci takových předpisů a v zásadě má možnost se s nimi seznámit prostřednictvím úřední desky, která je i v elektronické podobě dálkově dostupná. V případě jednání fyzické osoby však můžeme aplikovat institut tzv. právního omylu (§ 17 ZOP) – tzn., pak je třeba odložit z důvodu, že nejde o přešůpek, neboť chybí subjektivní stránka přešůpku (zavinění).

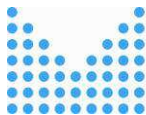
4) K námitce podjatosti

Obviněná (se znalostí metodické pomůcky MV k systémové podjatosti z 9. 5. 2017) vznesla námitku podjatosti nikoli vůči konkrétním oprávněným úředním osobám (subjektivní stránka podjatosti), má ale důvodnou obavu, že by přešůpkové řízení nemuselo být nestranné, neboť je naplněna objektivní stránka podjatosti. Domnívá se, že na konkrétní oprávněnou úřední osobu by mohly činit nátlak vlivné osoby (např. vedení města, někteří zastupitelé, radní, její přímý nadřídzený), jimž by obtížně vzdorovala, protože nevyhovět jim by na ni mohlo mít negativní dopad, například by jí to mohlo přivodit problémy v zaměstnání. Obviněná poukazuje na četné vazby osoby přímo postižené spácháním přešůpku a poškozeného a jejich dcery (případný svědek), která je sice „ex radní“, nicméně i v současné době úzce spolupracuje s vedením města (veřejné zdroje), s bývalým i současným starostou a se všemi místostarosty. Svými kontakty se sama „ohání“ a obviněné výslovně řekla, že má kontakty na vlivné osoby ve vedení města, na odborech, v zastupitelstvu.

Jak v dané věci postupovat, když máme za to, že obviněnou tvrzené okolnosti zakládají pochybnost o nepodjatosti všech úředních osob, pro kterou je třeba rozhodnout o vyloučení starosty města (potažmo všech úředních osob). Je v tomto případě nutno žádat starostu o jeho stanovisko k důvodům namítané podjatosti? Je v případě vznesené námitky podjatosti nutno vždy žádat vyjádření úřední osoby k vznesené námitce? Bude MV s ohledem na změnu § 14 SŘ provedenou zákonem č. 176/2018 Sb. aktualizovat uvedenou metodickou pomůcku k systémové podjatosti?

Odpověď:

1) V případě, kdy příslušný představený či nadřídzený správní orgán posuzuje námitku podjatosti vznesenou v řízení účastníkem řízení, nemělo by k vydání usnesení o vyloučení úřední osoby z řízení docházet automaticky pouze na základě důvodů uvedených účastníkem. Vždy je třeba, aby ten, kdo o námitce podjatosti vznesené účastníkem řízení rozhoduje, pečlivě zkoumal okolnosti zakládající pochybnosti o nepodjatosti a za tím účelem si opatřil potřebné podklady. Jsme toho názoru, že aby byla řádně posouzena námitka podjatosti vznesená účastníkem řízení, resp. objektivně posouzeny uváděné důvody namítané podjatosti, je třeba si vyžádat také vyjádření úřední osoby, vůči níž námitka směřuje, jako jeden z podkladů

pro rozhodnutí. I v případě rozhodování o námitce podjatosti je třeba postupovat mj. v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 SŘ).

2) V daném případě OLG o aktualizaci metodické pomůcky neuvažuje, když závěry v ní uvedené jsou i nadále přiměřeně aplikovatelné.

5) K aplikaci § 57 ZOP

V § 57 ZOP je upravena výše pokuty, kterou lze uložit mladistvému, a to, že se horní hranice sazby pokuty u mladistvého snižuje na polovinu, přičemž však nesmí přesahovat částku 5.000 Kč; to neplatí, je-li mladistvý podnikající fyzickou osobou. Při aplikaci daného ustanovení narážíme na dva problémy.

Pokud je stanovena vyšší horní hranice sazby pokuty, např. do 20.000 Kč, po snížení na polovinu vychází 10.000 Kč, avšak v § 57 ZOP je uvedeno, že nesmí přesahovat částku 5.000 Kč. Lze výše uvedené chápat tak, snížená horní hranice sazby pokuty přesahuje 5.000 Kč a je pak nutné uložit maximální výši pokuty mladistvému, tj. 5.000 Kč, nebo v souladu s dikcí § 57 ZOP „nesmí přesahovat částku 5.000 Kč“, lze mladistvému uložit i pokutu nižší, např. 1.000 Kč?

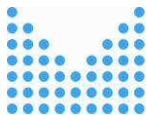
Druhým aplikačním problémem je poté situace, kdy je správní trest pokuty omezen ve speciálním ustanovení i spodní hranicí, jelikož v § 57 ZOP není uvedeno, že by se snižovala i výše spodní hranice sazby pokuty na polovinu. Pokud je možné uložit dle speciálního zákona za přestupek pokutu od 5.000 Kč do 10.000 Kč, je nutné uložit pokutu 5.000 Kč nebo maximálně 5.000 Kč (tj. i 2.000 Kč) a spodní hranici stanovenou speciálním zákonem nebrat v potaz?

Odpověď:

Při ukládání správního trestu pokuty mladistvému obviněnému podle § 57 ZOP mohou nastat v zásadě dvě situace.

V prvním případě zákon stanoví správnímu orgánu možnost uložit za přestupek pokutu s horní hranicí sazby **převyšující** částku 10.000 Kč. V takovém případě bude podle § 57 ZOP v podstatě horní hranice sazby pokuty vždy maximálně 5.000 Kč. V druhém případě zákon stanoví správnímu orgánu možnost uložit za přestupek pokutu s horní hranicí sazby **nepřevyšující** částku 10.000 Kč. V takovém případě se podle § 57 ZOP horní hranice sazby pouze sníží na polovinu, tedy horní hranice sazby bude zpravidla nižší než 5.000 Kč. V obou případech však § 57 ZOP hovoří pouze o horní hranici sazby pokuty a správní orgán má tedy možnost uložit pokutu i nižší, např. 1.000 Kč.

Pokud jde o výši dolní hranice sazby pokuty, podle § 56 ZOP se při ukládání správního trestu mladistvému přihlíží k jeho osobnosti včetně jeho věku a rozumové a mravní vyspělosti, jakož i k jeho osobním poměrům tak, aby jeho další vývoj byl

co nejméně ohrožen. S ohledem na zvláštní ochranu, kterou zákon mladistvým přiznává, lze pak dovodit, že ustanovení § 56 ZOP je ke všem ostatním ustanovením ZOP i jiných zákonů v poměru speciálním. Při ukládání správního trestu pokuty mladistvému se tak její výše řídí výhradně ustanovením § 57 ZOP, přičemž správní orgán je limitován pouze horní hranicí sazby pokuty bez ohledu na úpravu ve zvláštních zákonech (srov. Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. Komentář, C. H. Beck, Praha 2017, s. 488).

6) K nařízení ústního jednání v rámci odvolacího řízení

V odvolacím řízení se ústní jednání nenařizuje. Je povinností odvolacího orgánu v případě, že obviněný požaduje v odvolání provedení ústního jednání odvolacím orgánem, vypořádat se s tímto jeho návrhem postupem dle § 80 odst. 2 věty první za středníkem ZOP (tj. vydat usnesení o zamítnutí návrhu) nebo se tento postup týká jen správního orgánu I. stupně?

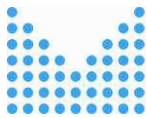
Odpověď:

Domníváme se, že i odvolací správní orgán by měl o návrhu obviněného rozhodnout postupem podle ustanovení § 80 odst. 2 ZOP (tak i odborná literatura, srov. Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. Komentář, C. H. Beck, Praha 2017). Tento závěr se opírá o to, že ústní jednání má sloužit k uplatnění práva obviněného na obhajobu, kterým (jak uvádí rovněž důvodová zpráva k ZOP) obviněný disponuje v řízení na jakémkoli jeho stupni – čili ústní jednání lze, resp. je nutno za podmínek stanovených v citovaném ustanovení § 80 ZOP nařídit i v odvolacím řízení. V případě obviněného se nadto v ustanovení § 97 odst. 1 ZOP prolamuje zásada koncentrace řízení; o to více se pak může také v odvolacím řízení uplatnit jeho právo na nařízení ústního jednání.

7) K uplatňování nároku na náhradu škody / příkazní řízení?

Správní orgán má dostatek podkladů pro vydání příkazu ve věci přestupku jako prvního úkonu v řízení. V řízení existuje možnost uplatnění nároku na náhradu škody. Správní orgán proto o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody uvědomí poškozeného a určí mu lhůtu k uplatnění nároku.

I. Poškozený uplatní nárok na náhradu škody po této lhůtě. Má správní orgán rozhodnout dle § 89 odst. 5 ZOP ve věci náhrady škody a ve věci přestupku může vydat příkaz? Jak postupovat v tomto případě, když proti příkazu bude podán odpor, správní orgán nařídí ústní jednání a na tomto jednání bude nárok uplatněn znovu? Stane se poškozený účastníkem řízení, i když byl nárok uplatněn po lhůtě stanovené správním orgánem?

II. Poškozený na základě určené lhůty nárok neuplatnil, ve věci je vydán příkaz, proti kterému je podán odpor a následně je nařízeno ústní jednání. Může poškozený uplatnit nárok na ústním jednání a stát se účastníkem řízení, i když stanovená lhůta již uplynula?

Odpověď:

Ad I. - Z dotazu vyplývá, že správní orgán se na osobu, které byla spácháním přestupku způsobena škoda, (dále jen „možný poškozený“), obrátil již před zahájením řízení o přestupku.

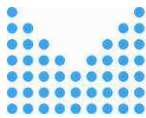
OVS je toho názoru, že uplatnění nároku možného poškozeného na projednání náhrady škody, ve smyslu § 70 ZOP, je možné až po zahájení řízení o přestupku¹. Úkony provedené správním orgánem vůči možnému poškozenému před zahájením řízení (ať již neformální, nebo postupem podle § 137 SŘ), jsou sice možné, ale nezbavují správní orgán povinnosti po podání odporu možného poškozeného poučit o možnosti uplatnit jeho nárok ve smyslu § 70 ZOP (komunikace s poškozeným před zahájením řízení totiž nepodléhá režimu § 70 ZOP, jde v podstatě jen o zjištění podmínek pro vydání příkazu²). Pokud však po předběžném neformálním projednání s poškozeným je příkaz vydán (protože možný poškozený se předběžně vyjádří, že žádnou škodu požadovat nebude), pak takový příkaz je v souladu se zákonem. Dodejme rovněž, že v případě neuplatnění nároku na projednání škody ve lhůtě stanovené správním orgánem před vydáním příkazu jako prvního úkonu v řízení, tj. před zahájením řízení, nelze použít § 89 odst. 5 ZOP (odkázat usnesením tuto osobu s nárokem náhrady škody na soud). Vydání tohoto usnesení je možné až po zahájení řízení.

Po vydání příkazu, jako prvního úkonu v řízení, a následném podání včasného a přípustného odporu vůči němu, je dnem oznámení příkazu zahájeno řízení o přestupku. Správní orgán v takovém případě musí vůči možnému poškozenému postupovat podle § 70 odst. 1 ZOP, tedy jej vyzvat, zda chce uplatnit škodu či nikoliv, se všemi důsledky, které předpokládá § 70 a § 89 odst. 5 ZOP.

Neuplatnění nároku na náhradu škody, ve lhůtě stanovené správním orgánem před zahájením řízení, nemůže být překážkou pro postup správního orgánu podle § 70 odst. 1 ZOP po zahájení řízení. Oprávnění možného poškozeného je garantováno i § 70 odst. 1 ZOP, které pak dále stanoví: že výzvu může učinit „...nejpozději při prvním ústním jednání...“, to je po zahájení řízení. I bez ohledu na to, že před

¹ Tomu nasvědčuje dikce § 70 ZOP - použitím termínů: „způsobení škody obviněným“, „stává se účastníkem řízení“ apod., ustanovení předpokládá pro realizaci práv možného poškozeného, aby bylo řízení o přestupku již zahájeno.

² Neformální komunikace s možným poškozeným před zahájením řízení je v současnosti využívanou praxí správních orgánů prvního stupně právě v případech, pokud chtějí rozhodovat příkazem jako prvním úkonem v řízení.

zahájením řízení byl „neformálním způsobem vyzván“, zda „zamýšlí či předpokládá“ náhradu škody v adhezním řízení uplatnit³, či nikoliv.

Aby se osoba, které byla spácháním přestupku způsobena škoda stala poškozeným, musí tuto svou vůli jednoznačně projevit, a to buď:

- ve lhůtě stanovené správním orgánem ve výzvě jím zaslané po zahájení řízení (není-li nařizováno ústní jednání)⁴,
- nebo po poučení správního orgánu nejpozději při prvním ústním jednání (to je v případě, je-li ústní jednání nařízeno).

Pokud vůli o projednání náhrady škody možný poškozený uplatní, po zahájení řízení, bude jeho účastníkem se všemi právy a povinnostmi.

Pokud svůj nárok

- uplatní pozdě, lze postupovat dle § 89 odst. 5 ZOP. Proti tomuto usnesení se však bude moci odvolat a bude mít i nárok na vyznění výsledku řízení o přestupku.
- Pokud jej neuplatní vůbec, nestane se účastníkem řízení o přestupku a o dalších postupech správního orgánu již nebude vyrozumíván.

Ad II. - obdobně viz odpověď ad I.

8) Lhůta pro zahájení řízení a aplikace opatření proti nečinnosti – u přestupků projednávaných na základě souhlasu

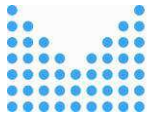
Vzhledem ke skutečnosti, že ZOP implicitně nestanovuje (procesní) lhůty pro zahájení řízení, je nutno vycházet z § 80 odst. 2 SŘ (30 dnů). Vzniká však problém u přestupků, které se projednávají na základě souhlasu, kde je lhůta k podání souhlasu stanovena na 30 a více dnů – při překročení lhůty pro zahájení přestupkového řízení optikou § 80 odst. 2 SŘ jsou správní orgány v nečinnosti. Jak s danou situací v praxi naložit (objektivně správní orgán nemůže zahájit řízení, když neuplynula doba pro podání souhlasu, současně je však dle SŘ v „nečinnosti“?).

Odpověď:

Domníváme se, že v případě přestupků zahajovaných se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku se za těchto okolností o nečinnost nejedná. Vzhledem k tomu, že dle § 79 odst. 2 ZOP správní orgán určí osobě přímo postižené

³ Řízení o přestupku je vždy zahajováno z moci úřední. Projednání náhrady škody, v rámci řízení o přestupcích, je *de facto* rozhodováním občansko-právního sporu, které je v této fázi svěřeno správním orgánům (nikoliv soudům). Řízení o náhradě škody tak lze definovat jako řízení o „žádosti“, bez níž nelze náhradu škody projednat.

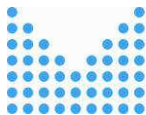
⁴ Pozor, pokud se možný poškozený v této lhůtě nevyjádří, pak i v případě, že se nakonec správní orgán rozhodne nařídit ústní jednání, možný poškozený může uplatnit nárok při prvním ústním jednání – viz § 70 odst. 2 ZOP (lhůta má význam pouze tehdy, „nekoná-li se ústní jednání“).

spácháním přestupku lhůtu k podání souhlasu se zahájením řízení o přestupku, která nesmí být kratší než 30 dnů, nemá správní orgán jinou možnost, než počkat na uplynutí této lhůty. Pokud správní orgán poučil osobu přímo postiženou spácháním přestupku o způsobu zahajování řízení a určil jí lhůtu, není tedy nečinný a řízení nemůže bez jejího souhlasu zahájit, neboť nemá k dispozici veškeré podklady potřebné pro zahájení řízení (tj. souhlas osoby přímo postižené spácháním přestupku). Ustanovení SŘ o opatření proti nečinnosti se tady proto nepoužije, neboť lhůta podle § 80 odst. 2 SŘ plyne až od okamžiku, kdy má správní orgán k dispozici veškeré podklady potřebné pro zahájení řízení.

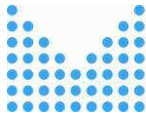
III. Relevantní judikatura pro přestupkové řízení

- 1) **Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 8 Tdo 97/2018** – k trestnému činu podvodu
- 2) **Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 5 Tdo 149/2018** – k trestnému činu zpronevěry
- 3) **(přiměřeně) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 5 Tdo 1534/2017** – nepřipustnost trestního stíhání – *ne bis in idem*
- 4) **(přiměřeně) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. 4 Tdo 866/2018** – *ne bis in idem*
- 5) **Rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 28/2018-45**; z rozsudku:
 - [14] ...S účinností od 1. 7. 2017 byl zákon o přestupcích zrušen a nahrazen zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přičemž dosavadní blokové řízení bylo nahrazeno příkazním řízením, při kterém je příkaz vydáván na místě. Namísto pokutového bloku se vydává příkazový blok, mezi jehož obsahové náležitosti patří mj. i „popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání“ [§ 92 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].
 - [15] V případě předchozí a současné právní úpravy správního trestání platila, resp. platí povinnost popsat skutek, v němž má přestupek spočívat, podobně jako je tomu v oblasti soudního trestání, jehož principy se - s ohledem na systémové vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu - uplatní i pro oblast správních deliktů, tedy správního trestání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135).
 - [18] NSS ve vztahu k použití zkratkovitých formulací již např. ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, dovedil, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla

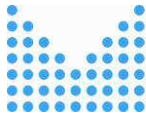
pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.“

- 6) **Rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49** – úřední záznam je možné použít jako podklad pro rozhodnutí za podmínky, že skutkový závěr nespočívá jen na něm
- 7) **Rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23** – úřední záznam ani oznámení přestupku nelze použít jako rozhodující důkazy
- 8) **Rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 475/2018-34** – přednostně doručovat do datové schránky; z rozsudku
 - *[18] Z ustanovení § 19 správního řádu vyplývá jistý hierarchický postup. Základním pravidlem je povinnost správního orgánu doručovat účastníkovi prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. K jinému způsobu doručování může správní orgán přistoupit toliko, pokud doručení do datové schránky není možné.*
- 9) **Rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2019, č. j. 2 As 151/2018-63** – právní věta:
 - *„Posuzovat tzv. „systémovou podjatost“ (§ 14 odst. 1 správního řádu) úředníků územně samosprávného celku (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS) nepřichází v úvahu ve věci, v níž úřad tohoto celku rozhoduje v jeho samostatné působnosti.“*
- 10) **Rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 As 134/2018-26** – k opatrovníkovi – právní věta:
 - *„Doručení prostřednictvím držitele poštovní licence není jediným způsobem oznámení rozhodnutí, který správní řád předpokládá. Podle odst. (správně „§“) 72 odst. 1 věta první správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Podle § 25 odst. 1 správního řádu „osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.“ Usnesení o ustanovení opatrovníka účastníkovi se doručuje vedle ustanoveného opatrovníka též účastníkovi samotnému. V případě, že by důvodem pro ustanovení opatrovníka byly obtíže s doručováním účastníkovi, bylo by třeba povinnost doručit usnesení o ustanovení*

opatrovníka splnit prostřednictvím vyvěšení na úřední desce (§ 25 odst. 2 správního řádu).“

- 11) **Rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34** – analogicky připuštěn § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, i pro řízení o přestupku – **doznání obviněného nezbavuje povinnosti správního orgánu zjišťovat dál**
- 12) **Rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28** – právní věta:
- ***„I. V rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s vyšší sankce spojuje (zde § 125e zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017), přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného.“***
 - ***„II. Obstrukční jednání obviněného v průběhu správního řízení nemůže být správním orgánem použito jako přitěžující okolnost při stanovení sankce za přestupek (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Uložená sankce se musí vázat toliko na posouzení protiprávního jednání, za které je obviněný trestán, a okolnosti jeho spáchání, nikoliv na procesní strategii užitou v průběhu řízení ze strany obviněného. Krajský soud při přezkumu sankce, při jejímž uložení správní orgán nezákonně aplikoval přitěžující okolnost (procesní obstrukce v řízení), nemůže nezákonnost správního rozhodnutí zhojit tím, že shledá přitěžující okolnost v jiných skutečnostech, navíc v řízení neprokázaných.“***
- 13) **(přiměřeně) nález Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. I. ÚS 4037/18;** z nálezů:
- 12. ...Orgány činné v trestním řízení, **jako všechny orgány veřejné moci**, se musí vyvarovat postupu, který by ohrožoval svobodu slova a právo novináře na ochranu svých zdrojů. Nedůvodné uložení pokuty, nebo uložení pokuty nepřiměřené by bylo takovým jednáním. Orgány činné v trestním řízení by se měly vyvarovat ve vztahu k novinářům jednání, které by mohlo vyvolávat dojem, že s novináři je zacházeno jinak a přísněji, než s jinými osobami. **Uložení pořádkové pokuty takřka v polovině zákonné sazby za první a nepřiliš závažné porušení povinnosti dostavit se k podání vysvětlení se může jevit jako pokus ovlivnit novináře ještě před položením první otázky**, kdy bude novinář zvažovat, zda a v jaké míře využije svého práva odepřít poskytnutí informace v souladu s § 16 odst. 1 zákona č. 46/2000 Sb. tiskový zákon.

- 13. Ústavní soud konstantně judikuje, že **pořádkové pokuty jsou sankcí za deliktní jednání; jde o preventivní a současně represivní opatření veřejné moci, které lze srovnávat s rozhodnutími o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod...**
- 14) **Usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018 - 31**
– rozpory ohledně otázky, která norma v době před 7. 11. 2014 upravovala dobu prekluze trestnosti správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů

IV. Závěr

Příští KD se uskuteční **dne 10. 9. 2019 (od 9.30 hod.) formou videokonference**. Případné dotazy či podněty na KD zasílejte na e-mail: jan.strakos@mvcr.cz nejpozději do **23. 8. 2019**.

JUDr. Václav Henych
ředitel odboru všeobecné správy